

Αββάς Χρόνιος καί Αββάς Παφνούτιος...

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτό:kosmaser.wordpress.com

Πολλές ψυχές έχουν προτερήματα, άλλες ευφυΐα του μυαλού, και άλλες ασκητικές ικανότητες.

Αλλά όταν ούτε η πράξη ούτε η ευφυΐα σκοπεύουν τό καλό, και αυτοί πού έχουν προτερήματα δεν τα αποδίδουν στο Θεό, το δοτήρα τών αγαθών, αυτοί, αφού εγκαταλειφθούν καί πέσουν σε πράξεις ή πάθη αισχρά, ακίνδυνα αποβάλλουν τήν οίηση για τη νομιζόμενη αρετή τους, με την ταπείνωση καί τή ντροπή πού επακολουθεί.

Γιατί επειδή ό φουσκωμένος για ευφυΐα λόγων, υπερηφανεύεται και δεν αποδίδει στό Θεό τήν ευφυΐα ούτε τό χάρισμα της γνώσης, απομακρύνει ό Θεός τόν Άγγελο τής προνοίας Του απ' αυτόν, καί όταν φύγει ο Άγγελος, ο υπερηφανευόμενος για τήν ευφυΐα του, αφού κυριευθεί από τόν εχθρό, πέφτει στην ακολασία από τήν υπερηφάνειά του, ώστε, αφού έχει χάσει πιά τό τεκμήριο τής σωφροσύνης, τά λεγόμενά του γίνονται αναξιόπιστα, καί οί ευλαβείς αποστρέφονται τή διδασκαλία από τέτοιο στόμα, σαν μιά πηγή γεμάτη βδέλλες, ώστε νά εφαρμόζεται τό γεγραμμένο «Τω δέ αμαρτωλώ είπεν ο Θεός, ίνα τί σύ εκδιηγή τά δικαιώματά μου

καί αναλαμβάνεις τήν διαθήκην μου διά στόματός σου;» (Ψαλμ. 49, 16.).

Γιατί πράγματι οί ψυχές τών εμπαθών μοιάζουν μέ διάφορες πηγές, οί γαστρίμαργοι καί οινοπότες μέ πηγές βορβορώδεις, οί φιλάργυροι καί πλεονέκτες μέ πηγές γεμάτες βατράχους, οί δέ φθονεροί καί υπερήφανοι, πού έχουν όμως ικανότητες καί γνώσεις, μέ πηγές πού τρέφουν φίδια, όπου πάντα επιπλέει ή γνώση, αλλά κανείς δέν πίνει από κεί ευχαρίστως για τήν πικρότητα τής γεύσης. Γι' αυτό ό Δαβίδ παρακαλούσε ζητώντας τρία πράγματα, «χρηστότητα καί παιδείαν καί γνώσιν» (Ψαλμ. 118, 66.). Γιατί χωρίς τή χρηστότητα ή γνώση είναι άχρηστη, καί άν μέν διορθωθεί ό άνθρωπος, απομακρύνοντας τήν αιτία τής εγκατάλειψης, δηλαδή τήν οίηση, καί έρθει σέ επίγνωση τής κατάστασής του μέ τήν ταπεινοφροσύνη, μή επαιρόμενος απέναντι τών άλλων καί ευχαριστώντας τό Θεό, ξαναγυρίζει πάλι σ' αυτόν ή θεμελιωμένη γνώση. Γιατί οί πνευματικοί λόγοι, όταν δέν συνοδεύονται από σεμνό καί σώφρονα βίο, μπιάζουν μέ στάχια πού τά σαρώνει ό άνεμος, πού κρατούν μέν τό σχήμα, έχουν χάσει όμως τή ζωή τους. Κάθε πτώση λοιπόν, είτε μέ τή γλώσσα είτε μέ τήν αίσθηση είτε μέ τήν πράξη, ή καί μέ όλο τό σώμα, γίνεται κατά εγκατάλειψη, ανάλογα μέ τήν υπερηφάνεια, επειδή ό Θεός λυπάται τούς εγκαταλειπομένους. Γιατί άν ό Κύριος μαζί μέ τήν ακολασία φανερώσει καί τήν ευφυΐα τους μέ τό χάρισμα τού λόγου, ή υπερηφάνεια τούς κάνει δαίμονες, αφού κομπάζουν ενώ είναι ακάθαρτοι. Όταν δείς κάποιον πού έχει κακή ζωή αλλά λόγια πειστικά, θυμήσου τό δαίμονα πού μιλούσε στό Χριστό από τήν Αγία Γραφή.

από τό βιβλίο: Παλλαδίου, Λαυσαϊκή Ιστορία, έκδοση Ιεράς Μονής Σταυρονικήτα, Αγίου Όρους.

Μας το έστειλε ο κ. Αποστόλης Ζ